

кового складу підприємства, — з оплати праці (за всіма видами заробітної плати, премій тощо), а також розрахунки за не одержану персоналом у встановлений термін суму з оплати праці (розрахунки з депонентами).

Положення (стандарты) бухгалтерського обліку 26 «Виплати працівникам» та 16 «Витрати» визначають методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про виплати за роботи, виконані працівниками, та формування інформації про витрати підприємства, зокрема витрати на оплату праці.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про оплату праці» України / Верховна Рада України; зі змінами і доповненнями від 19.05.2011, підстава 3258-17
2. Кодекс законів про працю України / Верховна Рада України; зі змінами і доповненнями від 08.09.2011 р. № 3720- VI.
3. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій: Наказ Міністерства фінансів України зі змінами і доповненнями від 26.09.2011 р. №1204.

Пилипюк О.М., магістрант
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — к.е.н., доцент Л.В. Білосор

ЗАСТОСУВАННЯ РЕЗЕРВУ СУМНІВНИХ БОРГІВ В ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ

На даних час до питання актуальності резерву сумнівних боргів необхідно відноситись серйозно. Це пов'язано з тим, що згідно до вимог П(С)БО 10, створення резерву сумнівної заборгованості є не правом, а зобов'язанням підприємства, на яке поширюється дія даного стандарту (а до таких відносяться всі підприємства, за винятком бюджетних). Підприємство самостійно в обліковій політиці вибирає методику нарахування резерву сумнівних боргів.

Дослідженням цієї проблеми займалися українські вчені: Ф. Бутинець, І. Губина, О. Кушина, О. Леснікова, К. Єрохін, О. Короп, С. Голов, В.І. Кравченко, Л.Г. Ямборко, М.Д. Білик, В.М. Костюченко, А.П. Шаповалова, О.Є. Федорченко. Аналіз їх робіт показав, що недостатньо уваги приділяється аналізу методик розрахунку резерву сумнівних боргів, а автори розглядають, в основному, лише приклади застосування перелічених у П(С)БО

10 методик на прикладах, не уділяючи достатньої уваги позитивним і негативним моментам [3]. Метою даного дослідження є аналіз існуючих методик формування резерву сумнівних боргів, визначення позитивних і негативних моментів їх застосування.

Сучасний фінансовий стан характеризується погіршенням платіжної дисципліни. Тобто суми неплатежів зростають, а впевненість у погашенні заборгованості зменшується. Відповідно до діючих бухгалтерських норм необхідно відобразити цей факт у фінансових документах шляхом створення резерву сумнівних боргів [1].

Створення резерву сумнівних боргів не є складною процедурою, для цього лише потрібен час та адекватне сприйняття вимог П(С)БО 10, що створення резерву сумнівної заборгованості є не правом, а зобов'язанням підприємства, на яке поширюється дія цього стандарту (а до таких відносяться всі підприємства, за винятком бюджетних). Підприємство, формуючи облікову політику, самостійно обирає методику нарахування резерву сумнівних боргів. Питання створення резерву та його використання має серйозні наслідки в бухгалтерському, управлінському та податковому обліку.

Резерв сумнівних боргів формується підприємством на дату балансу. Одночасно величина резерву збільшує витрати звітного періоду. За рахунок створеного резерву будуть списуватись безнадійні борги наступного року. Таким чином, метод списання безнадійної заборгованості за рахунок резерву сумнівних боргів відрізняється від методу прямого списання (датою включення сум до такої заборгованості до витрат) [2].

Резерв сумнівних боргів розраховується тільки для тієї частини дебіторської заборгованості, щодо якої виконуються одночасно такі умови:

— заборгованість є фінансовим активом, тобто виникла внаслідок звичайної господарської діяльності (до цієї категорії не входять набута заборгованість і заборгованість, призначена для продажу);

— заборгованість є поточною дебіторською заборгованістю. Для довгострокової заборгованості резерв не розраховується, це впливає з форми балансу, в якій рядок 162 «Резерв сумнів П(С)БО 10 передбачає три методи формування резерву сумнівних боргів:

- 1) виходячи із платоспроможності окремих дебіторів;
- 2) на підставі класифікації дебіторської заборгованості;
- 3) виходячи з питомої ваги безнадійних боргів у чистому доході від продукції (товарів, робіт, послуг) на умовах наступної плати [3].

На вибір способу розрахунку коефіцієнта сумнівності впливає комплекс факторів, серед яких важливу роль відіграє вид дебіторської заборгованості, кінцева ціль функціонування підприємства. Проте для розрахунку однорідних груп заборгованості слід застосовувати тільки один метод нарахування резерву [3]. На застосування даного методу не впливає номенклатура дебіторської заборгованості, однак він є більш трудомістким у порівнянні з попереднім (вимагає проведення системи розрахунків).

Таким чином, резерв сумнівних боргів коригує вартість дебіторської заборгованості у балансі з метою надання користувачам достовірної інформації. Підприємства не завжди формують резерв сумнівних боргів по дебіторській заборгованості. Це не надає можливості отримати достовірну інформацію про її реальний стан та ймовірні ризики неповернення боргіві в підсумку — завищує валюту балансу. Зазначимо, що, на нашу думку, доцільно було б внести відповідні зміни до чинного законодавства з метою стимулювання створення резерву сумнівних боргів суб'єктами господарювання та ввести чіткі вимоги щодо відповідальності за порушення законодавчих настанов.

Список використаних джерел

1. Жолобчук Т. Як визначити сумнівний борг // Дебет — Кредит. — 2003. — № 4. — С. 11–16.
2. Леснікова О. Створення та облік резерву сумнівних боргів // Дебет — Кредит. — 2007. — № 10. — С. 8–12.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку № 10 «Дебіторська заборгованість»: затв. наказом Міністерства фінансів України від 08.10.1999 р. № 237 // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua>. — Заголовок з екрану.

Пільганчук О.А., студент
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — ст. викл. Ю.А. Шевченко

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ МАЛОЦІННИХ ШВИДКОЗНОШУВАНИХ ПРЕДМЕТІВ

Необхідною умовою будь-якого виробництва є наявність предметів і засобів праці. До них входить значна кількість малоцінних засобів праці, які відносяться до швидкозношуваних